

JULIEN LAURENS

A close-up portrait of Kylian Mbappé, looking directly at the camera with a neutral expression. He has short, dark hair and is wearing a black t-shirt. The background is a solid, deep blue color.

**KYLIAN
MBAPPÉ**

DE BIOGRAFIE

‘Niets is beter dan dromen om de toekomst te creëren.’
Victor Hugo, *Les Misérables*

INHOUD

Bondy, waar het allemaal begon...	11
Met een bal aan de voeten	24
‘Heb je gehoord over dat jongetje uit Bondy?’	41
Van Caen naar Monaco	62
De doorbraak	105
Twijfels en verbroken beloften	121
‘Kylian Mbappé, onthoud die naam’	135
Dromen van Les Bleus	152
Terug naar Parijs	167
Tegen Frankrijk en de wereld	185
Als de leerling de meester wordt	221
Van het duister naar het licht	252
Goodbye Paris, hello Madrid	271
Real Madrid, het eerste jaar	292
Meer dan een voetballer	310
Dankwoord	317
Bibliografie	319

BONDY, WAAR HET ALLEMAAL BEGON...

‘Kyyyliiiian!’ De avond daalt neer over het vervallen Léo-La-grange-stadion in Bondy, een plaatsje op enkele kilometers ten noorden van Parijs. De twee velden waar alle selecties van AS Bondy, van de allerjongsten tot het eerste team, trainen en hun wedstrijden spelen, liggen er verlaten bij. Het is behoorlijk stil. Alle ouders hebben inmiddels hun stekje op de oude en krak-kemikkige tribune aan de ene zijde van het hoofdveld of achter de reling langs de andere kant, van waar ze hebben toegekeken hoe hun kinderen zich vermaakten, verlaten.

De kleine kleedkamers worden schoongemaakt. De hele dag zijn er spelers naar binnen gekomen om zich om te kleden, vervolgens naar buiten gegaan om te trainen en daarna weer binnengekomen om te douchen en zich aan te kleden, en nu ruikt het naar zweet en gras. Buiten worden de pylonen en hesjes verzameld. De doelen zijn aan de kant gezet. De schijnwerpers zijn nog aan, maar dat zal niet lang meer duren. Het is een gewone woensdagavond zoals bij zoveel voetbalclubs in de stad Parijs en haar buitenwijken, de *banlieues*. De een na de ander gaat naar huis. Maar keer op keer weerklinkt deze kreet over het complex.

‘Kyyyliiiian! Kyyyliiiian!’

Wilfrid Mbappé is een van de vele coaches bij Bondy. Iedereen hier kent zijn stem. Hij is al jarenlang een van de belangrijkste figuren bij de club. Eerst als speler, vervolgens als coach en technisch directeur van alle ploegen. En iedereen kent ook zijn zoon, Kylian. Net als op de meeste andere avonden wacht Wilfrid deze

woensdagavond op hem om naar huis te gaan.

AS Bondy is een van de beste en meest gerespecteerde voetbalclubs in en om de Franse hoofdstad. Praktisch alle elftallen in elke leeftijdscategorie doen het goed in hun competitie. Ze hebben een paar uitstekende trainers, en ook al is hun infrastructuur niet zo goed als die van enkele van hun concurrenten, ze staan erom bekend jaar in, jaar uit goede spelers voort te brengen. Regelmatig worden hun wedstrijden bezocht door scouts van Europese topclubs op zoek naar het volgende toptalent uit de Franse hoofdstad. In de gang naar de kleedkamers hangen tientallen ingelijste foto's van de bekende oud-spelers van de club. Ze zijn het bewijs van het goede werk dat men hier heeft verricht en blijft verrichten, maar ook symbool van de enorme trots die deze oud-spelers de club bezorgen.

Woensdag is voor de club de drukste dag van de week. Alle selecties trainen op die dag, vanaf het middaguur tot pakweg halfelf 's avonds. De JO6 begint rond het middaguur, terwijl hun ouders of oppas vanaf de tribune toekijken. Dan is het vanaf één uur de beurt aan de JO7 en JO8, op hetzelfde veld, terwijl de JO9 en JO10, zowel het normale team als het beste elftal waarin de grootste talenten werden ontwikkeld, op het andere veld trainen. Enzovoort. Je komt aan, werkt je in het zweet en gaat weer weg. Sommige selecties in de hogere leeftijdscategorieën trainen twee keer per week. De meeste kinderen gaan na de training meteen naar huis. Maar Kylian Mbappé niet. De zoon van Wilfrid blijft de hele dag. Hij komt 's morgens met zijn vader aan en blijft tot de duisternis invalt. Met zijn vier jaar is hij de kleine mascotte van de club. Alle oudere spelers kennen hem. Je kunt hem altijd ergens rond de velden aantreffen met een bal aan zijn voet, of in de kleedkamer om te luisteren naar de aanwijzingen van de trainers. Hij trapt een balletje tegen een muur, in zijn eentje of met andere kinderen, of hij voegt zich bij een klein groepje voor een 'Wembley' of een 'Braziliaantje'. Hij schiet op een leeg doel, werkt aan zijn techniek en dribbelt langs iedereen die tegen hem wil spelen. Hij is klein, maar hij is dol op één tegen één. Hij denkt

dat hij het van iedereen kan winnen, hoe oud ook. En hij heeft nog een grote mond ook: als hij van je wint, zul je het weten ook. In het weekend is het hetzelfde verhaal. Hij is er altijd en ziet elke wedstrijd. Hij brengt waarschijnlijk meer tijd door op het Léo-Lagrange-complex dan thuis.

Met zijn vier jaar is hij nog te jong om officieel voor AS Bondy uit te komen of zelfs om met de JO6 mee te trainen, maar hij speelt op die leeftijd al meer voetbal dan welk ander lid van de club ook. Er is altijd wel iets voor hem te doen in het stadion, zolang het maar met voetbal te maken heeft. De hele familie Mbappé voelt zich er thuis. Net als indertijd voor zijn vader gold, is Jirès, Kylians oudere broer, een van de beste spelers in de O14-ploeg. Zijn moeder, Fayza, speelde jarenlang handbal bij de club, tot op het hoogste Franse niveau, en is ook een zeer prominent figuur in de AS Bondy-gemeenschap. Bondy is een club met verschillende sportafdelingen. Naast, uiteraard, een voetbalafdeling zijn er ook teams die aan atletiek doen, aan volleybal, handbal, boksen, tennis en ga zo maar door. In totaal telt de club zo'n drieduizend leden, in diverse leeftijdscategorieën en verdeeld over diverse sporten.

Op deze woensdag in september staat het nieuwe seizoen na de zomervakantie weer op het punt om te beginnen, en Wilfrid wacht op Kylian. Zoals zo vaak. Zoals elke dag. 'Kyyyliiiiiiii!' Nadat zijn vader voor de zoveelste keer heeft geroepen, komt het jongetje er in de verte aan, met de bal aan zijn voeten gekleefd. Wilfrid Mbappé kan af en toe een strenge vader zijn, maar als het om voetbal gaat, zou hij nooit boos op zijn zoon kunnen worden. Hij weet hoe dol die op het spelletje is. Hij ziet het elke dag. En al is hij dan nog maar vier jaar, hij kan ook zien dat hij uitzonderlijk getalenteerd met z'n voeten is.

Al zolang hij zich kan herinneren, wordt Kylian Mbappé omringd door voetbal. En hoe had dat ook anders gekund, met zo'n voetbalgekke familie? Wilfrid werd in oktober 1970 geboren op Djébalé, een eiland in de monding van de Wouri-rivier bij Douali, het economische centrum en de tweede stad van Kameroen. Toen hij drie was, verhuisde hij met zijn vader Pierre, zijn moeder

Christine en zijn broertjes en zusjes naar Frankrijk, naar Bondy. Zijn verhaal is dat van de miljoenen immigrantenfamilies die in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw naar Frankrijk trokken en zich vaak in Parijs, Marseille of Lyon vestigden om daar een beter leven op te bouwen. Kameroen is een voormalige Franse kolonie en de twee landen onderhielden nauwe banden, ook nog nadat het Afrikaanse land in 1960 onafhankelijk was geworden. Het was makkelijk om vervuld van hoop en dromen naar Frankrijk te reizen, zoals de familie Mbappé deed, om daar een nieuw leven te beginnen. Het contrast tussen de twee werelden was sterk, maar Wilfrid en zijn gezin pasten zich snel aan.

Net als veel buitenwijken van Parijs, was Bondy gebouwd om de vele immigranten te huisvesten die in die jaren dat het land zijn grenzen opende naar Frankrijk kwamen. De stroom nieuwelingen uit de voormalige koloniën moest het land weer helpen opbouwen na de Tweede Wereldoorlog. Gebieden als Bondy werden *cités-dortoirs* genoemd, letterlijk ‘slaapsteden’, omdat er in de vele volkswijken met flats om al die nieuwkomers onder te brengen, verder niet zo veel te doen was. In die tijd hadden ze maar één functie: mensen huisvesten.

Bondy ligt op precies elf kilometer van Parijs, in het noordoosten. Vanuit de hoofdstad neem je de A86 of de snelweg A3, waarna je over de Avenue Galliéni gaat om vervolgens rechtsaf te slaan naar de Avenue Pasteur, die naar het noorden van het stadje leidt, daar waar Kylian vroeger woonde en waar het Léo-Lagrange-stadion staat. Bondy heeft bijna 55.000 inwoners en het werkloosheidscijfer ligt er boven het landelijke gemiddelde. De gemeente maakt deel uit van het *département* Seine-Saint-Denis. Seine-Saint-Denis (nummer 93 in de alfabetische volgorde waarin de Fransen hun departementen rangschikken) is het armste district van Frankrijk. Bondy wordt in tweeën gedeeld door de Route Nationale 3: in het noorden van Bondy staat de sociale woningbouw, de zuidkant is wat welvarender, met grotere huizen en rustiger staten.

Wilfrid groeide op in een van de sociale huurflats van Bondy,

geworteld in de Kameroense cultuur waar zijn familie zo trots op was. Maar hij liet zich ook beïnvloeden door de Franse cultuur, waar hij elke dag mee te maken had. Zoals zoveel immigranten van de tweede en derde generatie omarmde hij de multi-etniciteit. Zijn grote passie was voetbal. Hij was een verdienstelijk speler en als verdedigende middenvelder speelde hij op regionaal niveau, maar hij wist vanaf het begin dat hij op een dag coach zou worden. Dat had hij in zich. Al op jonge leeftijd zat hij op de bank en droeg eraan bij dat AS Bondy een van de beste clubs uit de regio Parijs werd. Hij bracht als coach uren op het veld door en de enorme kennis van het spel die hij opdeed, deelde hij met anderen bij de club. Het is altijd een genoegen om met Wilfrid over voetbal te praten.

Het verhaal van Fayza is vergelijkbaar. Ze werd in september 1974 in Bondy geboren, nadat haar ouders Mohand Saïd en Saliha eind jaren zestig waren weggetrokken uit Amizour, een plaatsje in de buurt van Béjaïa in Algerije, om naar Frankrijk te emigreren. Zij, haar ouders en haar broertjes en zusjes vormden een hechte familie. Ze hield van alle sporten en werd bekend als handbalster van Bondy op het hoogste Franse niveau. Ze was een ijzersterke, ambitieuze aanvalster met een pittig karakter. Net als Wilfrid groeide ze op met twee culturen: thuis de Algerijnse, en op school, in het dagelijks levens en door vriendschappen de Franse. Wilfrid en Fayza ontmoetten elkaar bij de Daniel-Balavoine MJC, een jeugdhonk in het noorden van de stad Bondy. In die tijd had elke volkswijk in Parijs en de banlieues een plek om samen te komen, net zo een als die waar de ouders van Kylian elkaar voor het eerst in het oog kregen. Tieners en jongvolwassenen troffen elkaar daar, zodat ze niet op straat rondhingen, in drugs gingen handelen of lid werden van een jeugdbende. In het jeugdhonk ontmoette je leeftijdgenoten, en er was altijd wel iets te doen. Het was een aangename, veilige plek voor de jeugd. Fayza en Wilfrid hadden veel gemeen. Ze waren beiden zeer gedreven en hadden een vergelijkbare achtergrond en een goede opleiding. Hun jeugd in een volkswijk zorgde ervoor dat ze een bepaalde

mentaliteit, morele opvattingen en normen en waarden deelden.

Kylian werd op 20 december 1998 geboren in het 19de *arrondissement* van Parijs, op maar een paar kilometer van Bondy, in het Robert Debré-ziekenhuis. Waarom kozen zijn ouders deze voornaam voor hem? Wilfrid geeft antwoord op de vraag. ‘Op een dag zaten we nieuws te kijken over een gebeurtenis in Bretagne, en de verslaggever zei: “De kleine Kylian en Tim...” Ik moest daarna zijn moeder nog zien te overtuigen, maar dat was niet zo moeilijk.’

Fayza legt uit hoe Kylians karakter en opvattingen werden gevormd door zijn opvoeding en hun gezin: ‘Hij werd grootgebracht door zijn Kameroense grootouders, die uitstekend Frans spraken. Volgens Wilfrid had zijn vader deel kunnen nemen aan debatclubs! Daarbij groeide Kylian op in een omgeving van volwassenen, met elf ooms en tantes. Iedereen was goed opgeleid, mijn zus is lerares, en alle ouders waren actief bij sport betrokken. Die mix in combinatie met zijn intelligentie, die anders is dan die van anderen, verklaart wat je op televisie ziet als hij voetbalt. Toen hij vijf jaar oud was, kende hij alle nummers van Charles Aznavour uit zijn hoofd! Dat is niet normaal voor een kind. Vandaag de dag weet hij meer van Tiakola [de Parijse hiphopgrootheid waar Kylian fan van is]!’

En bij dat alles was er natuurlijk nog het voetbal. Om die sport draaide alles in de familie. ‘Ik werd erdoor omringd. Mijn vader, mijn ooms, mijn tantes, iedereen is verslaafd,’ vertelde Kylian ooit. ‘Niets was opgelegd. Ik volgde gewoon, en heel natuurlijk, een gedeelde passie.’

Fayza en Wilfrid wilden het beste voor Bondy. Ze waren altijd heel actief en zetten projecten op. Wilfrid runde een aantal jaren de Petit Bar, een koffietentje in de stad, naast bioscoop Jean Giono. De bewoners waren er dol op. Er gebeurde van alles: manifestaties voor jong en oud, huiswerkbegeleiding, bijeenkomsten, presentaties. Het gonsde er van de activiteiten. Dankzij Wilfrids contacten wist hij zelfs een keer Manu Chao, in die tijd een van de populairste zangers van Frankrijk, voor een optreden te strik-

ken. Het werd een groot succes. Het echtpaar Mbappé wilde hun kinderen en de tieners in Bondy laten zien dat je alles voor elkaar kon krijgen, als je maar wilde, moed had en de schouders eronder zette. Wilfrid vertelt: ‘De Petit Bar, daarmee wilden we de kinderen laten zien: we helpen je met je huiswerk, we brengen je in contact met andere mensen, we laten je zien dat als je moeite wilt doen en het juiste gereedschap hebt, alles mogelijk is.’ Fayza werkte op scholen in heel Bondy, paste op kinderen van alle leeftijden, zorgde ervoor dat hun schoolprestaties beter werden en begeleidde gezinnen bij de opvoeding van de kinderen.

Voor de geboorte van Kylian had het gezin al een andere nieuwkomer mogen begroeten. Jirès Kembo Ekoko werd in 1988 geboren in Kinshasa, de hoofdstad van de Democratische Republiek Congo (DRC). Zijn vader was Kembo Uba Kembo, geboren in Zaïre (de voormalige naam van de DRC), een aanvaller die op het Wereldkampioenschap van 1974 in Duitsland voor *Les Léopards* (het nationale elftal van de DRC) uitkwam. Op zesjarige leeftijd verhuisde Jirès samen met zijn oudere zusje naar Bondy, waar ze bij hun oom gingen wonen. In die tijd was het heel gewoon dat ouders hun kinderen naar Frankrijk stuurden om daar bij familie te gaan wonen, als ze zelf niet konden emigreren. Het betekende een grote verandering voor Jirès, en bij zijn oom en op school ging het allemaal niet van een leien dakje. Op het voetbalveld was hij echter een groot talent. De docent lichamelijke opvoeding op zijn basisschool was een goede vriend van Wilfrid, en hij vertelde hem hoe goed Jirès was. Toen hij eenmaal voor Bondy begon te spelen, kreeg hij zo’n goede band met Wilfrid dat de relatie met zijn oom nog meer verslechterde, waarop het echtpaar Mbappé besloot om hem, met goedvinden van Jirès’ ouders en oom, te adopteren. Hij trok bij hen in en opeens telde het gezin Mbappé drie leden. Minder dan een jaar later voegde Kylian zich bij hen. Toen waren ze met z’n vieren.

Toen hij ouder was, beschreef Kylian de relatie met zijn broer. ‘Toen Jirès in huis kwam, was ik nog niet geboren, dus voor mij is hij er altijd geweest. Hij was als een oudere broer die je graag

wilt plagen en op wie je wilt lijken. Ik wilde hem in alles nadoen. Ik wilde altijd bij hem zijn.’

In 2001 verhuisde het gezin naar een huurflat in de buurt van de Avenue Pasteur, pal naast het Léo-Lagrange-stadion. Beter kon niet, nu Wilfrid bij AS Bondy werkte en daar zoveel tijd doorbracht. Ze konden nog niet weten dat dit ook de perfecte locatie voor Kylian zou worden, daar waar zijn liefde voor het voetbal tot bloei kon komen. Ze woonden in een deel van de wijk die *Cité des Fleurs* heette en waar alle drie de huizenblokken vernoemd waren naar bloemen. Het gezin woonde op de Allée des Lilas 4 (seringen in het Nederlands). De flats waren vijf verdiepingen hoog, met op elke verdieping twee woningen. De Mbappés woonden in de tweede flat op de doodlopende weg die naar de Allée des Renoncules (boterbloemen) en de Allée des Primevères (primula’s) liep. Het was een van de betere buurten in Bondy, met een sterke gemeenschapszin. Iedereen kende elkaar en iedereen hielp elkaar. Het voelde als één grote familie.

De woning van de Mbappés op de tweede verdieping had drie slaapkamers, een kleine keuken en een woonkamer. De flat was niet al te groot, slechts 59 vierkante meter, maar het was alles wat ze nodig hadden. Fayza en Wilfrid hadden een kamer, Jirès en Kylian ook. ‘We trokken er in toen Kylian drie jaar oud was en zijn er blijven wonen toen hij naar Clairefontaine ging,’ zegt Wilfrid. ‘We woonden op de tweede verdieping en als hij en Jirès buiten gingen spelen, hield ik hen door het raam in de gaten. Ze speelden één tegen één en ik keek. Op een keer heb ik zelfs filmopnames gemaakt.’ Door het raam in de keuken en de woonkamer keek je zo uit op het veld van Bondy. In minder dan een minuut gingen Wilfrid, Kylian en Jirès naar beneden, staken de straat over en waren bij het stadion. Zo dichtbij was het. Toen Kylian nog te klein was om alleen te gaan, zat hij urenlang voor het raam te kijken naar de ploegen van Bondy die een wedstrijd speelden of trainden. Later verhuisde het gezin naar een zuidelijker gelegen woning in een betere wijk van Bondy.

Jirès was de perfecte oudere broer. Hij was als een leermeester

voor Kylian en deelde al zijn kennis over de sport met hem, van tactiek tot details over profvoetballers, en hij liet hem uiteenlopende technieken zien. Ze speelden voetbal in de hele flat, in de woonkamer, in de slaapkamer, altijd en overal, elke dag. En wel zo enthousiast dat mevrouw Riclès, een oudere dame met bril en halflang haar die pal onder het gezin Mbappé op de eerste verdieping woonde, alles voelde trillen als de twee jongens tegen elkaar speelden. Op een keer was het lawaai zó erg dat ze zich gedwongen zag om Wilfrid en Fayza te vragen er iets aan te doen. Maar ze was dol op Kylian en het gezin, dus het lawaai stoorde haar nooit echt.

Kylian Mbappé was een moeilijke baby. Het eerste jaar sliep hij nauwelijks; overdag was hij voortdurend actief, en 's nachts rusteloos. Naarmate hij ouder werd, rende hij de hele tijd rond met een bal aan de voeten. Fayza en Wilfrid probeerden van alles om hem bezig te houden. Ze gingen met hem naar het park, waar hij urenlang speelde, ze gingen naar het museum, waar Kylian de namen van kunstwerken leerde die hij jaren later nog wist, ze bezochten tuinen waar hij vlinders achternazat. Al op heel jonge leeftijd had hij een opmerkelijk goed geheugen. Fayza zag al snel in dat haar zoon bijzonder was.

Kyilians leven zou al spoedig beheerst worden door voetbal, maar wat hem écht vormde was zijn jeugd in een volkswijk in een Parijse banlieue. Hij werd er straatwise door en het maakte hem tot de man die hij vandaag de dag is: volhardend, snel denkend, vastbesloten, vasthoudend en ambitieus, maar ook nadenkend en vol inlevingsvermogen, met een sterk gemeenschapsgevoel. 'Je opvoeding wordt bepaald door de cultuur van de banlieues. Je bent rijk, onderdeel van de verscheidenheid waarin je opgroeide. Maar deze waarden, tolerantie, solidariteit en innovatie, komen niet alleen door de banlieues,' legde Fayza uit. Een jeugd in de banlieues is niet makkelijk. Niet alle Parijse voorsteden zijn rauw of ghetto-achtig, maar je bent wel gestigmatiseerd als je uit die gebieden komt. Je moet je voortdurend bewijzen, maar de mensen geven je niet snel een kans. De meeste mensen die

weg willen uit de banlieues, die een beter leven willen en willen groeien, voelen zich in de steek gelaten. De overheden bieden daarin te weinig steun, en dat soort mensen krijgt niet dezelfde kansen of mogelijkheden als anderen. Dat gold voor Wilfrid, Fayza en anderen zoals zij, en het gold zeker ook voor velen van Kylians generatie. De mentaliteit van de banlieues is dat je alles kunt bereiken, maar dat je er wel voor moet knokken, want kinderen daar krijgen niets cadeau. De beste manier om weg te komen uit Bondy – en voor velen ook de enige manier – was profvoetballer worden.

In juni 2006 kondigde Fayza aan dat ze in verwachting was, een schok voor Wilfrid. Niet dat hij niet nog een kind wilde, natuurlijk wel, maar het leven met de kleine Kylian was al hec-tisch genoeg. Op 29 december 2006, net iets meer dan acht jaar na de geboorte van Kylian, verwelkomde het gezin Mbappé een jongetje. Ethan kwam te vroeg ter wereld. Zijn hartslag was te laag en hij moest heel lang op de kraamafdeling blijven, zodat de artsen hem in de gaten konden houden. Na een paar maanden mocht hij eindelijk naar huis. Net zoals Jirès het grote voorbeeld voor Kylian was geweest, zo werd Kylian het grote voorbeeld voor Ethan. Hij deed na wat hij een paar jaar daarvoor met zijn geadopteerde broer had meegemaakt. Maar inmiddels ging het er in huize Mbappé wat anders aan toe. De jongetjes kregen een andere opvoeding. ‘Mijn moeder was drieëntwintig toen ze mij kreeg,’ vertelde Kylian in een recent interview met *L'Équipe*. ‘Toen ze Ethan kreeg, was ze acht jaar ouder. In vergelijking met toen ze mij kregen, waren mijn ouders andere mensen geworden toen ze hem kregen. Die omstandigheid en de loop van het leven hebben ervoor gezorgd dat wij anders zijn. We hadden dezelfde ouders, maar ook weer niet. Je ziet twee verschillende manieren van opvoeden. Mijn vader was niet iemand die ’s ochtends opstond en tegen me zei: “Zoon, ik hou van je.” Maar tegen mijn broertje zei hij dat heel vaak. Mijn vader was inmiddels in een andere fase van het leven gekomen. Ik kreeg een heel fijne opvoeding, en Ethan ook, maar het was anders.’

De band tussen Kylian en Wilfrid, die in dit boek uitgebreid aan de orde zal komen, is fascinerend. Vader, coach, mentor, manager: Wilfrid heeft heel wat soorten rollen in het leven van zijn zoon gehad. Hij was een strenge vader die het hoogste voor zijn zoon nastreefde. Zelf had hij een strenge opvoeding gehad die hem leerde zijn emoties niet te tonen. Wanneer heeft Wilfrid voor het eerst tegen Kylian gezegd dat hij van hem hield? ‘Ik was al groot, maar als je volwassen bent, besef je dat je geen ik-hou-van-je van je vader hoeft te horen om van hem te houden,’ zei Kylian. ‘Als hij zichzelf wegcijfert voor jouw toekomst, dan is dat meer waard dan “Ik hou van je” bij het ontbijt. We begrijpen elkaar zonder dat we elke dag “Ik hou van je” tegen elkaar zeggen. Ik weet dat hij zielsveel van mij houdt, en ik houd zielsveel van hem. Het is alleen maar een andere manier om tegen liefde aan te kijken. En tegen roem. Het feit dat ik van jongs af aan in de schijnwerpers stond, zorgde ervoor dat hij in de luwte kwam. Ik wilde niet dat mensen aan iets kwamen wat van mij was.’

Familie is het belangrijkste facet in het leven van Kylian Mbappé. Het gezin Mbappé, en hun grote familie, is altijd heel hecht geweest. Er zijn talloze tantes, ooms, en inmiddels neven en nichten. En dan heb je nog de familie Mboma, die heel goed bevriend is met de Mbappés en als familie voor hen zijn. Vader Alain is de broer van de voormalige profvoetballer Patrick Mboma. Die kwam uit voor Paris Saint-Germain, Parma en Sunderland, was international voor Kameroen en werkte samen met Wilfrid. En moeder Fati is een heel goede vriendin van Fayza. Kylian groeide op met hun zoon Mattias, die een paar jaar jonger is, en Ethan met hun jongere zoon Ismaël. De twee gezinnen zijn enkele keren samen wezen skiën in de Alpen. Kylian is altijd dol geweest op skiën, een sport waarin hij uitblinkt, al mag hij dat nu niet meer doen vanwege zijn voetbalcarrière. ‘Het eerste wat ik ga doen wanneer ik met voetballen stop, is skiën,’ grapt hij vaak.

‘Wilfrid en ik hebben het geluk dat onze gezinnen met alle kinderen zo close zijn,’ zegt Fayza. ‘Niemand verlangt iets van de ander en iedereen gunt elkaar alles. Ik zeg altijd tegen Kylian

dat niet h j verandert, maar de manier waarop anderen naar hem kijken.’

Kylian vindt rust bij zijn familie en in zijn eigen habitat. ‘De familie, mijn vrienden, de hechte kring en vooral mijn huis, ik heb het allemaal altijd als een heiligdom gezien,’ zei hij kortgeleden. ‘Mijn huis is mijn thuis. Als daarbuiten alles op zijn kop staat, er chaos heerst, de mensen doordraaien, dan zeg ik altijd tegen mezelf dat het allemaal zo voorbij is omdat ik dan weer thuis ben.’ Nu hij een wereldster is geworden, is alles een beetje anders. Hij kan niet meer, zoals vroeger toen hij nog niet de beste speler ter wereld was, doen waar hij zin in heeft.

‘Ik zie hem niet meer zo vaak,’ zegt Fayza. ‘Als hij drie dagen vrij heeft, zeg ik altijd tegen hem: “Kom je moeder bezoeken!” Ook al zijn zijn vader en ik uit elkaar, we proberen met Kerstmis vier dagen allemaal samen te zijn. En in de zomer plannen we ook altijd vier of vijf dagen samen in. Dat zijn de enige dagen tijdens het seizoen voor de familie, verder is het drie of vier uurtjes hier of daar... Maar je bent nooit echt alleen. Ik zei tegen hem: “Haal je rijbewijs, dan kun je in elk geval alleen in de auto zitten. Je kunt luisteren naar de muziek die jij wilt, zonder chauffeur of bodyguard...” In Parijs kon hij dat [rijexamen doen] niet om redenen van veiligheid en organisatie.’

Het hoofd van de familie is zonder twijfel Mamie Christine, Kylians oma en de moeder van Wilfrid. Samen met haar man Pierre, Wilfrids vader en Kylians grootvader, woonde ze in Bondy en ze paste vaak op Kylian als diens ouders moesten werken. Dan maakte ze zijn lievelingslekkernij: pannenkoeken met suiker. Nutella mocht van haar niet. Ze gaf hem de bijnaam ‘Kyky’, die de hele familie inmiddels heeft overgenomen. En Ethan wordt ‘Tatou’ genoemd. In zijn jeugd was het huis van zijn grootouders zijn tweede thuis. Mamie Christine verhuisde een paar jaar geleden van Bondy naar de stad Parijs, nadat Kylian een huis voor haar had gekocht. Elke keer dat hij in Parijs is, gaat hij bij haar langs. Zij is zijn grootste fan, ze mist geen wedstrijd. Grootmoeder en kleinzoon bellen elkaar voor en na elke wedstrijd.

‘Als ik win, bouwt ze een feestje. Ze drinkt champagne, zet muziek op en doet een dansje,’ zegt Kylian lachend. ‘Maar als ik verlies, weet ik dat ik haar meteen moet bellen, want dan is ze er slecht aan toe. Ik moet dan doen alsof het allemaal niet zo erg is, want voor haar is het een regelrechte ramp!’ zegt Kylian over zijn grootmoeder.

Maar in haar ogen kan hij niets fout doen. ‘Hij is de beste ter wereld, en moet je zien hoe knap hij is. Ik heb geluk gehad,’ zegt ze stralend.

BONDY, WAAR HET ALLEMAAL BEGON...

‘Kyyyliiiian!’ De avond daalt neer over het vervallen Léo-La-grange-stadion in Bondy, een plaatsje op enkele kilometers ten noorden van Parijs. De twee velden waar alle selecties van AS Bondy, van de allerjongsten tot het eerste team, trainen en hun wedstrijden spelen, liggen er verlaten bij. Het is behoorlijk stil. Alle ouders hebben inmiddels hun stekje op de oude en krak-kemikkige tribune aan de ene zijde van het hoofdveld of achter de reling langs de andere kant, van waar ze hebben toegekeken hoe hun kinderen zich vermaakten, verlaten.

De kleine kleedkamers worden schoongemaakt. De hele dag zijn er spelers naar binnen gekomen om zich om te kleden, vervolgens naar buiten gegaan om te trainen en daarna weer binnengekomen om te douchen en zich aan te kleden, en nu ruikt het naar zweet en gras. Buiten worden de pylonen en hesjes verzameld. De doelen zijn aan de kant gezet. De schijnwerpers zijn nog aan, maar dat zal niet lang meer duren. Het is een gewone woensdagavond zoals bij zoveel voetbalclubs in de stad Parijs en haar buitenwijken, de *banlieues*. De een na de ander gaat naar huis. Maar keer op keer weerklinkt deze kreet over het complex.

‘Kyyyliiiian! Kyyyliiiian!’

Wilfrid Mbappé is een van de vele coaches bij Bondy. Iedereen hier kent zijn stem. Hij is al jarenlang een van de belangrijkste figuren bij de club. Eerst als speler, vervolgens als coach en technisch directeur van alle ploegen. En iedereen kent ook zijn zoon, Kylian. Net als op de meeste andere avonden wacht Wilfrid deze

Het complete en persoonlijke verhaal van hoe Kylian Mbappé een wereldster werd, van zijn bescheiden jeugd in de Parijse voorsteden tot zijn droomtransfer naar Real Madrid.

Al op 19-jarige leeftijd debuteerde Kylian Mbappé in het Franse nationale elftal en schokte hij de voetbalwereld met zijn ongekeende snelheid en talent. In deze meeslepende biografie schetst de gerenommeerde voetbaljournalist Julien Laurens een levendig en gedetailleerd beeld van de opkomst van een van de grootste spelers van deze generatie.

Laurens beschrijft het begin van Mbappés carrière, zijn schooltijd aan de beroemde Clairefontaine-academie, de sensationele jaren bij Paris Saint-Germain en de uiteindelijke realisatie van zijn grootste droom: de transfer naar Real Madrid, waar Mbappé zijn carrière naar nog grotere hoogten tilde. Dankzij tien jaar intensieve verslaggeving heeft de auteur ongekeende toegang gehad tot de vrienden, coaches en teamgenoten van de speler. *Kylian Mbappé* is een intiem portret van de man achter de wereldberoemde voetballer.

Julien Laurens is een vooraanstaande Franse voetbaljournalist. Vanuit Londen werkt hij als voetbalcorrespondent voor ESPN, voetbalanalist voor *BBC Sport* en presentator van diverse voetbalpodcasts. Hij was de hoofdcommentator in de BBC-documentaire 2024 over Mbappé en de zesdelige BBC-podcast die daarop volgde.

**KOS
MOS**

NUR 491
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen